

Tim Mariann: *Emlékszem a télre*

Emlékszem a télre
A hömpölygő szürkéségre
A hópelyhek süppedt zörgésére, ahogy földet érnek.
Emlékszem szemed értetlenségére,
Süket, kutató tekintettedben volt még kíváncsiság
Elbizonytalanodott tudat
Egy hosszú élet végén. A kétségek
eltűnnek a téllal.

Emlékszem még a télre, hisz nem volt régen,
Néha még itt kísért közöttünk.
A tömör némaságra,
Hangtompított szép ámulat, ahogy megilletődik a világ ünnepi fehérségében.
A fagy és a hó szaga, amit nem hoz gyors, durva front,
csak a kiteljesedett szép téli hónapok.
Hófalak mentén lépegettem az úton
Minden fagyott volt és alvó élettelen
Szunnyadó világ, életét álmodó
A ködbe fagyott lemenő nap színe
a vágyódást szította szívembe
Az áhítozást az újraéledésre
Most nem pihen a szív, hol van a vágyódás időszak?! Hiányzik
Gyerek kézből a hógolyó, hiányzik!
Magnak a takaró, hiányzik!
Mevénhedt nagyapám, hiányzik!
Vonj körénk arany sugarat,
Mit rég nem nyújt téli nap

Téli zaj, nincs elhalkulás
Aludni képtelen a táj
Zakatoló ember és tudat
Tünékeny akarat, szétfosló, semmitmondó szavak,
Hiányzik a tél.